

Minns ej någon tröskförening från mina yngre år. Herrgården hemma där min far arbetade, hade tröskverk, tidigare "vandringar" som drogs av hästar, på 1890:talet fick de ångtröska och statarna och de små jordbruken, som nästan alla tillhörde herrgården fick sin säd tröskad vid gården. Sedan vi flyttat till Burlöv kände vi en man som var gammal burlövbo, han talade om att han (han hette Jöns Andersson, var trädgårdsmästare och dog i Burlöv 1939) på 1880:talet var hos Carl Holmbergs i Lund och lärde sig tröskmaskinstyrket, då hade en förening bildats i Burlöv och hans far som var lantbrukare var också medlem. Från min barndom minns jag ej någon kalasrote, men vi hade andra sammankomster, bl.a. ostagille, en sed som gick om på alla i byn som hade kor, man gick till det stället som ~~XXXX~~ stod i tur, de som bara hade en ko hade med sig mindre mängd mjölk, så där en två, tre kannor och de ställen som hade många kor hade ända till tio och tolv kannor med sig. Så hjälps man åt och ystade till var och en och när man var färdig skulle värdfolket bjuda på smörgåsmat och kaffe med olika sorters kakor. En liknande sed var det vid potatisupptagningen. Alla i byn hade kommit överens att hjälpa varandra med plockningen och

ACC. N:R M. 11148:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

man gick från det ena stället till det andra och plockade färdigt. När arbetet var slut gjorde den som stod i tur för året kalas för alla plockarna. Jag vill minnas det var lite mera storartat med måltiden än vid ostagillen, men så var det ju också manfolk med, det serverades en hel del smörgåsmat, en kötträtt och så risgröt, till maten var det öl och brännvin och senare kaffe och kakor och gökar.

Nån ordentlig dikning var det väl knappast förrän i början på 1900:talet och i min barndom minns jag vi hade träharvar med fyra pinnar. Hemma har jag inte sett att man kört med oxar, men de mindre torparna körde jorden med korna. När jag var en fem, sex år reste många från min socken till Amerika. En granne till oss hade en son, som hade varit i Amerika några år och han skrev att han hade det bra och skickade respengar till sin bror. Brevet var det många som kom och läste och man fick låna det för att läsa det i andra socknar, så det blev nog orsaken till att många reste till Amerika. Det var inte bara ungdom som reste, flera familjer i medel-åldern gav sig iväg, en släkting till oss som hade ett litet torp sålde allt vad de ägde och reste hela familjen. Jag tror de var sex personer och fadern var något över femtio år, de hade en reskassa på knappt tusen

ACC. N:R M. 11148:3.

kronor sen billjetterna var betalda. Att så många reste berodde förstås mest på att de hade det så fattigt och eländigt här på den tiden och inga utsikter att få det bättre. På nittiotalet började folk hemma mer allmänt fordra kontant lön för sitt arbete, vid jordbruket hade all avlöning tidigare getts in natura, men då började det bli en och annan industri i trakterna och järnvägar byggdes och då tyckte arbetarna vid jordbruket att de också kunde fordra kontanter. När jag var barn hade en vuxen karl som gick på daglön vid gården 50 öre om dagen. De större fabriken hade i början på 1900:talet byggt bostäder åt arbetarna, det var mest långa envåningshus som mest liknade en sorts kasärner och där det bodde många familjer. En och annan kunde få eget hus som ägdes av fabriken och som han amorterade på tills det blev eget, tomten var för det mesta ofri. På 1880:talet började man mera allmänt köpa fabriksgjorda möbler, tapeter, gardiner och lite prydnadssaker. Många reste till stan och gjorde inköp, men det fanns ett par bysnickare som också började göra möbler i modärnare stil, jag minns särskilt en som gjorde en sorts låga chiffonjèr, som kom rätt mycket i ropet. Bönderna hade rätt allmänt en sorts låg gigg, som de

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

ACC. N:R M.11148:4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

kallade trilla, med plats för två personer, de som var lite förmögnare hade också charabanger med fjädrar och so^m/det var plats till en fem, sex personer i, utom kusken. Herrgården hade hel- och halvtäckare och en droska. Nån sorts klubbar eller dylikt fanns inte, men ungdomen hade sina sammankomster på de olika ställena, med dans och förtäring. En del bönder som var mera generösa bjöd på kaffe och dopp och de fick dansa i en sal i stuelängan, men på andra ställen fick de hålla sig på logen och fick själva skjuta hop till kaffe och bröd. På sommaren var det vanligt att ungdomen samlades vid en vägkorsning och dansade, det fanns alltid nån av dem som hade ett dragspel eller munharmonika. Jag tycker mig minnas att det var ett fasligt läseri i socknen 1887 och 1888, de hade sammankomster och bönemöten i var och varannan stuga, det var flera sekter som konkurrerade, jag tror det var mest waldenströmare och baptister. Jag minns inte nån särskilt goda år, men onda år var det lite titt och tätt, isynnerhet minns jag 1891 som var mycket regnigt och då skörden till stora delar blev förstörd.